

Louise Sundorf Christensens prædiken 13. søndag efter Trinitatis

Taler

Louise Sundorf Christensen
Sognepræst i Jerne Kirke, Esbjerg

Dato

30. august 2026

Sted

Jerne Kirke, Esbjerg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 20, vers 20-28

- 1 For de fleste af os, er det vel efterhånden en alment accepteret sandhed, at vi ikke med sikkerhed kan sige, hvad der skal ske med os, når vi en dag har taget det sidste åndedrag. Det er menneskelivets begrænsning. I dagens tekst hører vi dog om en mor, som meget gerne vil have vished om, hvad der skal ske hendes to
- 5 sønner, når hun og de en dag skal skilles ved døden. Hun siger til Jesus: Sig, at mine to sønner her må få sæde i dit rige, den ene ved din højre, den anden ved din venstre hånd. Et insisterende ønske, der måske mest af alt, kan få én til at tænke på nutidens overbeskyttende curlingforældre. De gør alt for deres børn, men stiller ikke krav til deres børn. Og i dagens tekst hører vi da heller ikke
- 10 moren stille krav til sine to sønner, det er faktisk kun Jesus, hun kræver noget af. Da moren kommer til Jesus, afviser Jesus hende ikke, men spørger i stedet: Hvad vil du? Og da lyder ønsket om, at hendes to sønner, der i øvrigt er disciple af Jesus, må få de to pladser i Himmeriget, som er tættest på Jesus. Et lidt ubeskedent ønske, kunne man tænke. Men på den anden side, kunne man dog
- 15 også tænke, at moren gerne måtte kræve noget af Jesus. Hendes sønner blev jo kaldet af ham, Jesus, til at være hans disciple, og derfor har de på sin vis vendt deres mor ryggen. Deres kald i livet er at følge Jesus, og er det så for meget forlangt af sådan en mor at bede om, at sønnerne må få plads ved Jesu højre- eller venstre i hans rige?
- 20
- Dertil er svaret ja, det er for meget forlangt. For som jeg indledte med, så er det menneskelivets begrænsning, at vi – hverken på vores egne, eller andres vegne – med sikkerhed kan vide hvad der sker efter denne verden.
- 25 Men når man elsker nogen så højt, som en mor må elske sine børn, da eksisterer en kærlighed så dyb, at os udenfor nok sjældent fatter det. Og så kan morens

ønske om at sikre sig en plads til sine sønner i himmeriget, forekomme os grådigt. Så lad os blive ved forestillingen om, at morens ønske om at kende til sine sønners skæbne, ikke er et udtryk for grådighed, eller manglende ydmyghed
30 overfor Jesus, men snarere en tilkendegivelse af en dyb, dyb kærlighed.

Det har fået mig til at tænke på en – for mig – hidtil ukendt historie, skrevet af H. C. Andersen. Historien hedder i al sin enkelthed: Historien om en moder, og i den historie hører vi om en mor, som sidder hos sit lille, syge barn. Hun har i
35 mange nætter ikke lukket et øje, for barnet var så svagt, det trak vejret i dybe drag ligesom det sukkede, hører vi. Og da er det, at døden kommer forbi i skikkelse af en fattig, gammel mand, der er svøbt i et hestedækken. Moren ser på den fremmede og spørger: Tror du ikke nok at jeg beholder ham? Vorherre vil ikke tage ham fra mig. Den fremmede nikkede så underligt, det kunne lige så
40 godt betyde ja som nej. Moren falder i kortvarig søvn, men farer op, da kulden overmander hende, og til sin store forskrækkelse ser hun, at hendes lille barn er væk. Moren løber ud i vinternatten for at søge efter det, og da møder hun nogle prøvelser. Først møder hun natten, som beder hende synge alle de viser, som hun sang for sit barn, så skal natten nok pejle hende i den retning, Døden gik.
45 Moren ofrer viserne. Derefter kommer hun til en tornebusk. Tornebusken beder om at moren vil give den hjertevarme, så moren knuger tornebusken ind til sit bryst, så blodet pibler frem. Og så viser tornebusken moren på rette vej. Senere endnu kommer moren til en skovsø. Der var ingen båd eller bro, og isen var ikke farbar. Søen beder moren om hendes øjne, for de kan gøre det godt som
50 perler på søens bund. Moren tøver ikke et sekund, og græder sine øjne ud. Søen løfter hende over på den anden bred, så hun kan fortsætte af Dødens vej.

Da hører hun på et tidspunkt nogen, som pusler rundt. Moren spørger ud i luften, om det er Døden, hun kan høre. Men Døden er slet ikke kommet tilbage
55 endnu, for det er Dødens hjælper, en gammel gravkone, som svarer moren, at moren er kommet før Døden. Moren udbryder at Vorherre må have hjulpet hende - nu skal hun bare finde sit barn. Den gamle gravkone siger, at moren kan søge mellem alle blomsterne i det drivhus, hvori de befinder sig. For i det drivhus, der er der så mange blomster, træer og buske, og hver blomst, træ eller
60 busk udgør et menneskeliv. Måske kan moren ligefrem høre hjerteslaget i hver plante, og så vil hun kunne genkende sit barn. Moren siger straks, at hun ikke kan give mere i pant for sit barn, for hun har allerede opgivet alt; Sine viser, sit hjerteblod, sit syn. Alligevel ryger håret, og moren får gravkonens tjavsede, hvide hår i stedet. Derefter går moren rundt i drivhuset. Hun lytter til hjerteslagene

fra de mange træer og buske, som kommer fra alle verdenshjørner, og dér, mellem millioner kendte hun sit barns. Hjerteslaget fra hendes barn, lød fra en lille blå krokus, som hældte sløjt til den ene side.

- 70 Da Døden endelig kommer, truer Moren med at rykke den lille krokus op af sin muld, for gravkonen har sagt, at så bliver Døden bange: For det er kun Døden, der har tag om, hvilke blomster og træer han skal bære ud fra drivhuset, for det fortæller Vorherre ham. Døden er altså Vorherres urtegårdsmand, han tager alle Vorherres blomster og træer og planter dem ud i den store Paradisets Have.
- 75 Døden kan ikke sige noget om, hvordan der ser ud, eller hvordan planterne vil gro dér, men han tror, at der er dejligt.

- Alligevel, i sin fortvivlelse griber moren ud efter nogle andre planter. Hun er ude af sig selv og vil til at flå planterne op ad den jord, de gror i. Døden befaler
- 80 hende ikke at røre de andre blomster; Vil du gøre en anden moder lige så ulykkelig, lyder hans spørgsmål. Og så rækker Døden moren hendes øjne, så hun atter kan se.

- Derpå viser Døden moren hen til en brønd, hvor hun i vandspejlet ser, hvordan
- 85 livet for hendes barn ville kunne være blevet. Tilsvarende ser hun, hvordan livet i en af de andre planter, hun ville rykke op, kunne udfolde sig. Den første, hendes barn, ville forfølges af sygdom og andre onder, mens det andet liv, et barn moren aldrig ville lære at kende, ville opleve meget medgang og udrette meget her i verden.
- 90 Begge dele er Guds vilje, siger Døden. Moren skriger af fortvivlelse, grædende siger hun, at Døden ikke skal høre på hendes bøn om at få barnet tilbage, men bære det ind i Guds rige.

- Moren erkender altså, at viljen er Guds. Hun får ikke sit barn tilbage, og gjorde
- 95 hun, så ville det leve svageligt og sygt, endda med hendes vidne. Så moren erkender, at det er hendes egen, egoistiske vilje, der spiller hende et puds.

- Men denne egenrådige, egoistiske vilje er i den grad et udtryk for kærligheden mellem en mor og et barn. Og sådan er det også med Zebedæussønnernes mor.
- 100 Hun vil så gerne have indsigt i, om hendes sønner får plads ved siden af Jesus i hans rige. Dertil svarer Jesus, at der er op til Gud at bestemme. Alligevel tror jeg, at Jesus ved, at hans følgere nok skal få tildelt en plads. Det hører vi i hans retoriske spørgsmål: Kan I drikke af det samme bæger som jeg? Altså et

105 spørgsmål om, hvorvidt disciplene kan gennemgå det samme som ham. De, såvel som vi, skal på samme måde som Vorherre Jesus Kristus leve et liv, både med lidelse og lykke. Og ingen kan undgå den menneskelige død. Det er vilkåret. Det er vilkåret for alle mennesker.

110 Gud selv har prøvet det, da han lod sig føde i krybben julenat, for at leve et liv som menneske her på jorden, indtil han led og døde på korset langfredag. Og tre dage senere, påskemorgen, ja, da genopstod han atter. Det er hans løfte til os om, at vi mennesker også skal genopstå. Vi er kvit med Gud, fordi han endegyldigt har tilgivet os. Gud kender altså til bekymringen, som vi hører hos
115 de to mødre, vi har hørt om i dag. Han ved, at en mor strækker sig så langt for sine børn, at hun tør at konfrontere Vorherre, og hun tør at løbe efter Døden og ofre alt. Det tema, kærlighed til sine børn, er hvad vi har hørt om i dag, men i begge fortællinger, hørte vi også om, at Gud, som den kærlige forælder, Fader i himmelen, som han er, ja, han har os i sit greb.

120

Han har tildelt os en plads her i verden og i den kommende.

Så Gud er med os, både i livet og i døden. Amen

125 Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Kilde

130 Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

135 13. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-13-sondag-efter-trinitatis-2026>

140